U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. D.,** zastoupený JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou se sídlem U Soudu 388, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2016, č. j. OAM-300/ZA-ZA11-ZA05-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 10. 2017, č. j. 32 Az 38/2016 - 72,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce, advokátce JUDr. Dagmar Kláskové, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti v částce **4114 Kč**, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 20. 10. 2017, č. j. 32 Az 38/2016 - 72, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2016, č. j. OAM-300/ZA-ZA11-ZA05-2016, kterým bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany stěžovateli podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[3] Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[4] Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jedině vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud

též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

[5] O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost tedy bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování bude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[6] Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

[7] Nejvyšší správní soud v dané věci předně uvádí, že institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (viz zákon o azylu), a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu. Udělení azylu tak lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. K tomu lze odkázat na usnesení ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Azs 117/2014 – 93, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že *„[d]le ustálené judikatury je poskytnutí azylu zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Azyl je výjimečný institut konstruovaný za účelem poskytnutí ochrany tomu, kdo z důvodů v zákoně stanovených pociťuje oprávněnou obavu z pronásledování ve státě, jehož je občanem.*

[8] Zároveň je v projednávaném případě nutné zmínit skutečnost, že se u stěžovatele jedná o v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel totiž o mezinárodní ochranu v České republice poprvé požádal již dne 5. 9. 2013, a to zejména z důvodu obav z postihu za politické aktivity svého bratra (ve straně Dědictví).

pokračování

Rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 11. 2014 nebyla stěžovateli mezinárodní ochrana ve smyslu § 12 až § 14b zákona o azylu udělena. Obavy z pronásledování shledal žalovaný nevěrohodnými a výpověď stěžovatele za místy zmatečnou. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, kterou však Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 17. 12. 2015, č. j. 29 Az 45/2014 – 70, zamítl. Nejvyšší správní soud poté usnesením ze dne 26. 1. 2016, č. j. 8 Azs 174/2015 – 25, stěžovatelem podanou kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost.

[9] K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil už v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, přičemž svůj závěr formuloval do právní věty: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku zdejší soud dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele“*.

[10] Nejvyšší správní soud pak zdůrazňuje, že sám stěžovatel v rámci nyní projednávané věci ke svým politickým problémům uvedl: *„při první žádosti jsem uváděl stejné problémy“*. K dotazu žalovaného na nové skutečnosti stěžovatel v tomto ohledu doplnil, že dne 1. 3. 2014 byl zadržen jeho kamarád, další informace však o něm nemá. Jiný jeho kamarád byl v říjnu 2013 odveden na vojnu do Karabachu, přestože neměl být povolán k výkonu vojenské služby. Stěžovatel též sdělil, že vzhledem ke svému členství v opoziční straně (jako důvěrná osoba) a vyvíjení opoziční aktivity mu hrozí, že by byl odveden do bojů na nejnebezpečnější místa, přičemž v případě uvěznění se obává o život.

[11] Na tomto místě Nejvyšší správní soud znovu upozorňuje, že stěžovatelem tvrzené politické potíže nebyly shledány důvodnými již v předchozím ukončeném správním a soudním řízení, a pokud se na ně stěžovatel v tomto řízení opětovně odvolával, nebylo možné dospět k jinému závěru, než jaký byl dříve učiněn. Ve smyslu shora citované judikatury pak ani stěžovatelem nově uváděné okolnosti nebyly natolik závažné, že by mohly ovlivnit jeho hmotněprávní postavení a stěžovatel tyto nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení.

[12] Pro úplnost však Nejvyšší správní soud v kontextu politických problémů stěžovatele v zemi původu odkazuje na svoji ustálenou rozhodovací praxi. Za zcela přiléhavé pro daný případ lze považovat závěry obsažené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 9 Azs 29/2008 - 3: *„... pouhá účast žadatele o azyl na politických demonstracích a jiných akcích, při nichž docházelo nebo dochází k projevům nespokojenosti se společensko-ekonomickou situací v zemi jeho původu, není sama o sobě pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu, pokud vůči jeho osobě nevyvolala odezvu státní administrativy, která by znaky pronásledování naplňovala. Zároveň je totiž nutno, aby se žadatel o azyl pokusil své problémy řešit využitím všech reálně dostupných prostředků k dosažení ochrany svých práv u státních orgánů země původu. S těmito otázkami se Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře*

dostatečně vypořádal, a to např. v rozsudku ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 - 41. Tato judikatura dopadá i na případ stěžovatelky, která těchto prostředků nevyužila a na příslušné kompetentní orgány státu se neobrátila. Správní orgán k tomu v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že pokud by kyrgyzská policie skutečně měla zájem stěžovatelku uvěznit, mohla tak učinit, a jistě by ji nenechala na její cestovní pas bez problémů opustit zemi. Na základě toho správní orgán usoudil, že skutečné důvody stěžovatelčina odchodu z vlasti byly jiné. Ostatně ani skutečnost, že stěžovatelka byla dle svého tvrzení ve své domovské zemi z důvodu účasti na protivládní demonstraci předvolána na policii, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, a to dokonce ani tehdy, pokud by chování jednotlivých policistů vykazovalo znaky vyhrožování či jiného protiprávního jednání (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2004, č. j. 3 Azs 64/2004 - 58). V takovém případě by se jednalo o jednání soukromých osob, které nelze bez dalšího přičítat k odpovědnosti státu. Těmto otázkám se již Nejvyšší správní soud ve své dosavadní rozhodovací činnosti také v dostatečné míře věnoval, pro bližší rozbor této problematiky lze poukázat např. na rozsudek ze dne 29. 11. 2006, č. j. 4 Azs 34/2006 - 75, nebo na rozsudek ze dne 19. 6. 2006, č. j. 5 Azs 300/2005 - 42. Rovněž otázky míry aprobace takového jednání státními orgány v zemi původu žadatelů o azyl již byly judikaturou bohatě řešeny (viz např. rozsudek ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, či rozsudek ze dne 19. 10. 2005, č. j. 3 Azs 428/2004 - 83).“ Nutno dodat, že stěžovatel se v zemi původu nepokusil o uplatnění jakéhokoliv právního prostředku obrany vůči jím tvrzenému nezákonnému postupu policistů při jeho zadržení. Tím pak nedal státní moci v zemi jeho původu ani možnost ke zjednání nápravy, pročež nelze tvrdit, že by stěžovatelem popisovaný postup policie (opakované zadržení stěžovatele) představoval obecnější (byť neoficiální) politiku státní moci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2005, č. j. 6 Azs 479/2004 – 41, nebo usnesení ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 Azs 327/2016 – 26, a ze dne 2. 10. 2012, č. j. 2 Azs 15/2012 - 38). Poukázat je pak možné i na rozsudek ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012 - 46, v němž Nejvyšší správní soud uvedl: „*Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být sama o sobě azylově relevantní, pokud osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné (§ 12 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu). Dále tak tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu, např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů.*“ V dané věci se však najisto o tak závažné ohrožení stěžovatele nejedná. Stěžovatel totiž nikdy trestně stíhán nebyl, ale pouze krátkodobě zadržen, a to zejména v souvislosti s politickou činností svého bratra. Z učiněných zjištění též nikterak nevyplynulo, že by stěžovateli bylo ze strany arménské státní moci uloženo jakékoliv další omezení či byl tento pronásledován ve smyslu výše citované judikatury.

[13] Pokud se dále jedná o otázku pronásledování stěžovatele ze strany státních orgánů z důvodu odmítání případného nástupu k výkonu vojenské služby a účasti na bojových

pokračování

akcích, lze odkázat na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004 – 49, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil závěr, že *„[o]dmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“* Samotné odmítání vojenské služby tedy odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu. Branná povinnost je totiž sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 – 44, nebo usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 – 30, ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 – 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 – 43, nebo ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 – 34). Pokud se jedná konkrétně o situaci v Arménii, Nejvyšší správní soud doplňuje i odkaz na usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 183/2018 – 31, ve kterém mj. uvedl, že *„[z]e shromážděných podkladů je navíc zřejmé, že pokud stěžovateli jeho přesvědčení brání ve výkonu vojenské služby, má v Arménii zákonnou možnost vykonat náhradní vojenskou službu.“* Odmítání nástupu k vojenské službě z důvodu náboženského či politického přesvědčení (tj. možné azylově relevantní okolnosti) přitom stěžovatel nikdy netvrdil, neboť jak sám dříve sdělil, byl od vojenské služby osvobozen. Teprve až v rámci své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany zmínil, že za toto osvobození zaplatil, přičemž se jednalo pouze o osvobození dočasné. Stěžovatel současně nově poukázal i na vysoké vojenské postavení svého strýce. K těmto novým skutečnostem nicméně Nejvyšší správní soud opětovně odkazuje na již shora uvedené judikaturní závěry, přičemž se zjevně nejedná o natolik závažné okolnosti, že by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení stěžovatele. Nadto je možné v tomto ohledu přisvědčit krajskému soudu v hodnocení jisté účelovosti daných tvrzení stěžovatele, neboť nelze shledat racionálního důvodu, pro který stěžovatel tyto informace nesdělil již během předchozího pravomocně ukončeného řízení.

[14] V návaznosti na předcházející odstavec pak Nejvyšší správní soud uvádí, že se samotným postihem za nenastoupení vojenské služby ve své judikatuře rovněž zabýval, když v rozsudku ze dne 19. 10. 2006, č. j. 3 Azs 396/2005 - 88, konstatoval, že *„[o]bava založená na tvrzení stěžovatele, že by mohl být trestně stíhán za vyhýbání se vojenské službě, nemůže být považována za strach z pronásledování, neboť trest hrozící za vyhýbání se výkonu vojenské služby by musel mít persekuční charakter* (...) *Vyhýbání se vojenské službě je tak obecně chápáno jako porušení zákona a trest za porušení této povinnosti není považován za persekuci.* Se stejným výsledkem byla posouzena azylová irelevantnost dané právní otázky například také v usneseních ze dne 17. 6. 2015, č. j. 6 Azs 86/2015 - 31, ze dne 22. 7. 2015, č. j. 2 Azs 160/2015 - 43, ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 175/2015 - 34, ze dne 31. 8. 2016, č. j. 2 Azs 141/2016 - 32, či v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 34/2017 - 26).

[15] Nejvyšší správní soud v řešeném případě též podotýká, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel. Právě z obsahu jeho žádosti je v následujících fázích řízení vycházeno. Žadatele tedy stíhá břemeno tvrzení, důkazní břemeno je poté rozloženo mezi něj a správní orgán. Správní orgán tedy zjišťuje skutkový stav věci v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vyplývají z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013 - 38, ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, a ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014 - 48, nebo rozsudky ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, a ze dne 26. 10. 2016,

č. j. 1 Azs 214/2016 - 32). Přiléhavým je v této souvislosti i odkaz na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004 - 79, dle kterého *„[a]bsence tvrzení azylově relevantních skutečností ze strany žadatele o azyl může být jen stěží nahrazována zjištěními správním orgánem jinak získanými“*. Nejvyšší správní soud tak v daném případě neshledal důvodnou zcela obecně uplatněnou námitku stěžovatele o nedostatečných skutkových zjištěních, když správní orgán ve svém posouzení věci vycházel právě ze zjištění učiněných v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vyplývaly z výpovědi stěžovatele.

[16] Jedná-li se o samotný pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle právního názoru plynoucího z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (shodně též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 8. 2018, č. j. 5 Azs 78/2018 - 21). Popsané požadavky na dokazování v azylovém řízení žalovaný dle Nejvyššího správního soudu nepochybně respektoval. Stěžovatel měl možnost přednést v úplnosti důvody své žádosti v rámci své výpovědi, přičemž mu byla také dána možnost předložit související důkazy.

[17] Závěrem Nejvyšší správní soud k otázce informací o stavu v zemi původu stěžovatele uvádí, že k tomuto již dříve judikoval: *„Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohádatelné.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, či usnesení ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 - 27). Podrobněji se pak k podmínkám posuzování zpráv o zemi původu Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva dovodil, že *„[v]ěrohodnost informací o zemi původu je třeba posuzovat s ohledem na autoritu a pověst autorů zprávy, seriózност provedených šetření, návaznost a souvislost závěrů a skutečnost, zda uvedená tvrzení jsou potvrzena i jinými zdroji. Při hodnocení zprávy obsahující informace o zemi původu je nezbytné posoudit nezávislost, spolehlivost a objektivnost autora zprávy. Důležité je taktéž vzít v úvahu, jakou měrou je autor zprávy zastoupen v zemi původu, jaké jsou jeho schopnosti získávat informace přímo na místě. Soud připouští, že situací v zemi původu se zabývá větší počet zpráv, je nezbytné upřednostnit ty, které se zabývají stavem lidských práv v zemi původu a přímo uvádějí okolnosti rozhodné pro posouzení reálnosti hrozby nelidského či krutého zacházení. Relevance a váha zprávy je závislá na tom, do jaké míry se přímo věnuje otázkám posuzovaným v daném řízení. Zprávě, která obecně popisuje socioekonomické podmínky v zemi původu a nepojednává o specifických otázkách, jež musí být v řízení objasněny, pak bude zpravidla přiznána menší váha.“* V nyní projednávaném případě nicméně nevyvstal jakýkoliv důvod k pochybnostem o objektivitě zpráv Ministerstva zahraničních věcí ze dne 17. 12. 2015, ze dne 2. 2. 2016 a ze dne 2. 6. 2016, Human Rights Watch ze dne 27. 1. 2016, Amnesty International ze dne 24. 2. 2016 a ČTK ze dne 2. 4. 2016 až 8. 6. 2016. Nejvyšší správní soud shledal, že jak zdroje, tak z nich plynoucí informace splňují všechny shora uvedené požadavky. Stěžovatel přitom neuvedl žádné konkrétní skutečnosti svědčící o neúplnosti zjištěných informací či nemožnosti je aplikovat na řešený případ. Namítl-li stěžovatel zcela nekonkrétně, že se žalovaný mohl a měl seznámit se zprávami Human Rights Watch a Ministerstva zahraničních věcí USA, nikterak tímto svým tvrzením nedoložil, že by informace užité pro rozhodnutí ve věci byly nesprávné či jakkoliv zkreslené. Nadto lze upozornit, že

zpráva organizace Human Rights Watch byla ve správním spisu obsažena. Pokud jde o „stáří“ užitých informací, podle názoru Nejvyššího správního soudu je jejich aktuálnost naprosto přiměřená tomu, že stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 22. 3. 2016, přičemž samotné správní rozhodnutí bylo vydáno dne 3. 8. 2016. Z uvedeného je tedy jisté, že žalovaný při svém rozhodování vycházel z relevantních informací, jejichž stáří bylo pouze v řádech měsíců.

[18] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na tvrzení stěžovatele uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

[19] Proto Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou, a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[20] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[21] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 25. 10. 2016, č. j. 32 Az 38/2016 – 23, ustanovena zástupkyní pro řízení před soudem advokátka JUDr. Dagmar Klásková. Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Zástupkyni stěžovatele náleží podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, odměna za jeden úkon právní služby (tj. písemné podání soudu ve věci) ve výši 3100 Kč [§ 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky] a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 3400 Kč. Protože advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celková částka odměny tak činí 4114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda
senátu